

5de zondag door jaar B

Mc. 1, 29-39

Misschien hebt u het gemerkt, maar in het Evangelie van vandaag zit een mooie beweging of lijn. Het begint met Jezus die uit de synagoge komt, mensen tegemoet treedt en door andere aangesproken wordt. En het eindigt weer met de gang van Jezus naar de synagoge. Om het kort en simpel te zeggen: het laat zien waar Hij zijn brandstof vindt, waar Hij die voor gebruikt en waar Hij zijn zorgen kan achterlaten.

Eigenlijk vertelt dit Evangelie ook de weg van het geloof, hoe de gang zou moeten zijn van christenen. Eerst beginnen we met luisteren naar het getuigenis over God en zijn bedoelingen met ons, mensen. Dan ziet ge welke uitwerking dat heeft op mensen: het geneest mensen van koorts. Fysiek in het Evangelie, in onze dagen misschien wel eerder geestelijk. En geef toe: is stress en presentatiedrang niet één van de grootste kwalen van onze tijd? Waar het woord van God klinkt, waar zijn werkzaamheid zichtbaar wordt, dar worden mensen tot nieuw leven gewekt.

Hoe ziet zo 'n leven eruit? Het is een dienen van elkaar, zoals de schoonmoeder van Petrus doet als de koorts haar heeft verlaten. Die kracht van God is het die zieken naar Jezus doet gaan. Opvallend staat erbij dat ze komen “als de zon onderging”: het uur van de duisternis gaat komen en juist deze mensen gaan zich dan extra van hun isolement bewust worden. Ook opvallend: Jezus raakt hen aan. In een cultuur waar ziekte vaak gezien werd als teken van God en onreinheid was dat zeker niet vanzelfsprekend. Maar het is dikwijls zo nodig: een simpel gebaar van nabijheid: niemand kan immers alleen bestaan. In deze coronatijd zijn we ons dat misschien wel heel erg bewust geworden: teveel mensen moesten alleen sterven omdat niemand erbij mocht.

De duisternis is ook het gebied van het kwade waarin duivels, de verstrooiende machten aan het woord komen. Jezus snoert hen de mond, want het gaat Hem niet om eretiteln, maar om de verkondiging van Gods genezende nabijheid. Op geen enkele wijze moet ge proberen Jezus in uw greep te krijgen: niet door Hem “Messias” te noemen en niet door Hem proberen vast te houden en aan u te binden. Het is alsof Hij met zijn heengaan naar andere plaatsen wil zeggen: wie werkelijk naar mijn woorden luistert en binnengaat in het koninkrijk van God, zal zelf een mens zijn die dienstbaar wordt aan een ander en op een genezende wijze omgaat met die ander. Want alles is begonnen om een wereld in menselijke harmonie en vrede waarin wij het kwade overwinnen door het goede en door elkaar recht te doen.

Elke Mis eindigt met de woorden: “Ga nu allen heen in vrede”. Maar eigenlijk is dat een slappe vertaling van het “Ite, missa est”. In feite wordt er gezegd: “Ga, ge wordt nu gezonden.” Of nog anders gezegd: hetgeen ge gehoord hebt moet ge nu zelf gaan doen in de wereld. Want van ons wordt in feite dezelfde beweging

gevraagd als in het Evangelie: hier komen we ons voeden om van die rijkdom uit te delen buiten de kerkdeuren. Waarvoor zouden we hier anders zijn? Amen.
Johan Goris, pastoor